

Skatteministeriet
Nicolai Eigtveds Gade 28
1402 København K
pskper@skm.dk

Deres ref.:
2009-311-0028

Vor ref.: 09-212602-001

Dato: 26.03.2009

Høringssvar på Forslag til Lov om ændring af ligningsloven, lov om arbejdsmarkedsbidrag og virksomhedsskatteloven (Ændrede regler for beskattning af personalegoder, befordringsfradrag, gavefradrag, dagplejefradrag og rejsefradrag m.v.)

Generelt finder DTL, at en lønmodtagers incitament til at etablere et såkaldt ”arme og ben”-firma (en enkeltmandsvirksomhed, der kun leverer arbejdskraft), som alene skulle bygge på en hensigt om at opnå et højere standardfradrag, er en forfejlet opfattelse af iværksætterånden.

Der findes DTL bekendt ikke nogen som helst dokumentation for, at lettelser for fradrag ved omkostninger ved såkaldt udearbejde for mobile erhvervsudøvere i sig selv skulle trække ansatte i retning af at udøve selvstændig virksomhed.

Tværtimod vil forslaget være endnu en faktor, der tvinger selvstændige vognmænd til at opgive at drive selvstændig virksomhed – og dermed for dansk erhvervsliv potentiel udviklende virksomhed – for i stedet søge ansættelse i en virksomhed som lønmodtager.

Selvstændig virksomhed drives med andre ord af andre faktorer end fravalg af ulemper som lønmodtager. Det er snarere et tilvalg og et ønske om at have foden under eget bord, hvilket i høj grad bør respekteres, hvis der ikke mindst i denne tid skal sikres en gunstig erhvervsudvikling.

Mange virksomheder, der er startet af selvstændige, er med tiden blevet til gavn for arbejdstagere og dermed beskæftigelsen i landet. Lovforslaget bør derfor være i tråd med regeringens ambition om at fastholde en iværksætterånd i dansk erhvervsliv.

På denne baggrund er vores konkrete holdning til det foreliggende lovforslag som følger:

DTL mener ikke, at lovforslagets argumentation om, at ”En lønmodtager i princippet selv bestemmer, hvor vedkommende vil arbejde i forhold til bopælen,” giver nogen mening for *mobile arbejdstagere* herunder i særdeleshed *lastbilchauffører*, som jo ikke kan komme nærmere på sin arbejdsplads – den rullende lastbil – ved at flytte sin bopæl rundt efter hvor lastbilen kører.

Det kan efter DTLs opfattelse heller ikke gøres gældende, at en lastbilchauffør skulle kunne siges, ”selv at vælge arbejde langt væk fra sin bopæl, og at rejseudgifterne kan siges at være

af privat karakter, som der principielt ikke bør gives fradrag for”. Der kan heller ikke for en lastbilchauffør sættes spørgsmålstegn ved, om han reelt er på rejse eller har valgt at bo langt væk fra sin arbejdsplads – den rullende lastbil.

Loftet bør efter DTLs opfattelse derfor ikke gælde for mobile arbejdstagere herunder lastbilchauffører.

Skulle loftet blive fastholdt, er det vigtigt at holde fast i, at loftet ikke berører arbejdsgiverens muligheder for at udbetale skattefri godtgørelse eller at betale lønmodtagerens udgifter efter regning eller at give den pågældende fri kost og logi.

I lovforslaget foreslås endvidere, at loftet også skal gælde for de *selvstændigt erhvervsdrivende*, som efter gældende regler har mulighed for at foretage fradrag med standardsatserne på helt samme måde som lønmodtagere.

DTL er helt uenig i, at der dermed *ikke* gøres forskel på selvstændige og lønmodtagere – tværtimod. For i transporterhervets overenskomster for grænseoverskridende transporter indgår skattefri rejsegodtgørelse i form af en diæt som en fast del af døgnbetalingen. Det betyder, at en eksportchauffør, der fast kører i grænseoverskridende transporter mellem Danmark og udlandet og i udlandet ikke usædvanligt i løbet af et år fra sin arbejdsgiver får udbetalt f.eks. 200 diæter à 455 kr. pr døgn (2009-standardsatsen) svarende til 91.000 kr. årligt.

Den pågældende chauffør bliver ikke berørt af lovforslaget, men det gør den selvstændige vognmand, der kører tilsvarende grænseoverskridende ture, da han med lovforslaget vil blive begrænset til et fradrag i den personlige indkomst til 50.000 kr. årligt (2010-niveau) – hvilket er 41.000 kr. lavere end lønmodtagerens diæt. Det er efter DTLs opfattelse udtryk for en markant forskelsbehandling på lønmodtagere og selvstændige til ugunst for den selvstændige.

I lovforslaget hedder det, at en selvstændig erhvervsdrivende på rejse normalt vil fratrække de faktiske udgifter som driftsudgifter, og at der ikke sker en ændring deri. Dette gælder netop ikke for chauffører og selvstændige vognmænd, der alt overvejende benytter standardfradraget jf. også herunder.

DTL anerkender, at forslaget ikke indebærer ændringer i den selvstændigt erhvervsdrivendes adgang til at foretage fradrag for rejseudgifter med de faktiske udgifter, jf. statsskattelovens § 6, litra a., og at den selvstændigt erhvervsdrivende i et indkomstår, der har foretaget fradrag med standardsatserne for 50.000, kan fradrage yderligere dokumenterede erhvervsmæssige udgifter til kost, småforbrødsudgifter og logi efter statsskattelovens § 6, litra a.

Det er dog uforholdsmæssigt besværligt og administrativt bøvlet, at selvstændige vognmænd skal til at indsamle de mange små bilag til f.eks. personlig vask, og det er jo netop derfor, at standardfradraget benyttes. DTL skal i den forbindelse henvise til regeringens målsætning om begrænsning af de administrative byrder på erhvervslivet.

Opsummerende skal DTL derfor anbefale at:

- der ikke indføres et loft for størrelsen af fradrag efter rejsereglerne for lastbilchauffører
- skulle loftet blive fastholdt, er det vigtigt at holde fast i, at loftet ikke berører arbejdsgiverens muligheder for at udbetale skattefri godtgørelse eller at betale lønmodtagerens udgifter efter regning eller at give den pågældende fri kost og logi
- skulle loftet blive fastholdt, at loftet så *ikke* skal gælde for de selvstændigt erhvervsdrivende
- der ikke pålægges selvstændigt erhvervsdrivende øgede administrative byrder ved en påtvungen overgang fra anvendelse af standardfradrag til fradrag for rejseudgifter med de faktiske udgifter.

Med venlig hilsen

Ove Holm